

е смълчало, упоено отъ неизразимия покой на тия вечерни часове. Рѣката, матовотъмна, се превръща въ нѣкакво космично сѣщество съ свой потаенъ животъ, своя цель, и свой пжтъ, съвършено чужди на дребнитѣ създания, които се носятъ по нейния широкъ и лѣнивъ гърбъ.

Носилката съ момичето е извадена вънъ, и двамата мже съ сурови, угрижени лица, чакатъ до изхода. Въ Свищовъ тѣ слизатъ. Една весела компания, младежи и момичета се качватъ шумно, съединяватъ три маси на палубата, и поржчватъ питиета.

Слънцето е залѣзло вече. Единъ голѣмъ свѣтло-виолетовъ облакъ закрива блѣска на западъ, и само една златна ивица отдолу, грѣе и се отразява въ мжтното огледало на водата. Небето посивѣва. Въ тишината отчетливо долитатъ шумъ отъ гребла, проточени викове откъмъ шлеповетѣ въ края на пристанището, една камбана, която звъни за вечерня въ града.

Постепенно здрачътъ се сгжстява. На мачтата пламва лампичка и друга — на носътъ. Сирената дълго изсвирва, параходчето зашумѣва по стѣмената рѣка. Въ дрез-